

Sygn. akt I C 559/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa W. L. i K. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.;

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powodów W. L. i K. B. kwotę po 2500 zł. (dwa tysiące pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powodów W. L. i K. B. kwotę 1167 zł. (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygnatura akt: I C 559/17

UZASADNIENIE

Stan faktyczny:

Małżonkowie W. L. i K. B. za pośrednictwem agenta D. I. prowadzącej działalność pod firmą Biuro (...) zawarli z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w Ł. umowę o organizację usługi turystycznej (...) (kod (...)) tj. wycieczki do Maroka w terminie od dnia 10 lutego 2017r. do 17 lutego 2017r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o umowę k. 35)

Powodowie zamierzali w Maroku uczcić kolejną rocznicę zawarcia znajomości, a także Dzień Św. W..

(dowód: przesłuchanie powoda W. L. płyta CD k. 87, przesłuchanie powódki K. B. płyta CD k. 87)

Przed zawarciem umowy powód przesłał drogą elektroniczną D. I. dane zawierające imiona i nazwiska powodów, ich daty urodzenia oraz serie i numery paszportów, a także adres zamieszkania.

(dowód: wydruk wiadomości e – mailowych z dnia 27 grudnia 2016r. k. 43)

Formularz umowy został wypełniony przez D. I.. W umowie wpisano, że powódka K. B. posiada polskie obywatelstwo.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: przesłuchanie powoda W. L. płyta CD k. 87, przesłuchanie powódki K. B. płyta CD k. 87, zeznania świadka D. I. płyta CD k. 87)

Następnie, W. L. osobiście udał się do biura D. I., gdzie podpisał umowę. Przed podpisaniem umowy powód sprawdził poprawność zapisu imienia i nazwiska żony. Przed podpisaniem przedmiotowej umowy D. I. nie pytała powodów o obywatelstwo powódki.

(dowód: przesłuchanie powoda W. L. płyta CD k. 87, przesłuchanie powódki K. B. płyta CD k. 87)

Powódka K. B. ma obywatelstwo białoruskie.

(okoliczność bezsporna)

Powodowie wcześniej kilkakrotnie korzystali z usług agencji turystycznej prowadzonej przez D. I., nabywając bilety lotnicze i zawierając umowy dotyczące organizacji wycieczek m.in. do Tunezji. Ponadto, córka powódki, która także posiada obywatelstwo białoruskie, korzystała z usług agencji (...) przy zakupie biletów lotniczych i informowała agentkę o posiadanym obywatelstwie białoruskim. Powód jako ambasador RP w Grecji pomagał D. I. w sprawie uzyskania alimentów od byłego męża mającego greckie obywatelstwo. Nadto, wcześniej D. I. znajdowała się wśród znajomych powódki na rosyjskojęzycznej stronie portalu facebook.com.

(dowód: wydruk korespondencji e – mailowej k. 55-56, przesłuchanie powoda W. L. płyta CD k. 87, przesłuchanie powódki K. B. płyta CD k. 87)

Zgodnie z pkt 10 OWU Uczestnik zobowiązany jest do posiadania dokumentów podróжных (paszport), wiz turystycznych (o ile takich dokumentów nie zapewnia Biuro) oraz do przestrzegania przepisów celnych i dewizowych obowiązujących w Rzeczpospolitej Polskiej, krajach tranzytowych i docelowych. Wedle pkt 14 OWU Biuro nie ponosi odpowiedzialności za podjętą przez odpowiednich urzędników granicznych/imigracyjnych odmowną decyzję wpuszczenia Uczestnika do danego kraju, jeżeli okoliczność taka nastąpi wyłącznie w związku z działaniem lub zaniechaniem takich urzędników i z przyczyn niezawinionych przez Biuro. W przypadku Uczestnik zapewnia sobie powrót do miejsca zamieszkania na własny koszt, a Biuro zwraca jedynie wartość niezrealizowanych świadczeń po potrąceniu faktycznie poniesionych przez Biuro kosztów związanych z zakupem u kontrahentów.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o Ogólne Warunki Uczestnictwa k. 36-39)

Po przylocie do Maroka, podczas odprawy granicznej powódka K. B. została poproszona przez służby graniczne o okazanie wizy. Z uwagi na brak wizy powódka nie została wpuszczona na teren Maroka i wróciła do Polski najbliższym lotem czarterowym. Jeszcze z lotniska powódka wysłała do D. I. wiadomość sms, informując o zaistniałej sytuacji. W odpowiedzi, agentka odpisała, pytając, czy na lotnisku nie można kupić wizy.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wydruk korespondencji sms k. 54-55, przesłuchanie powoda W. L. płyta CD k. 87, przesłuchanie powódki K. B. płyta CD k. 87)

Powód pozostał sam w Maroku.

(okoliczność bezsporna)

Od dnia 1 stycznia 2005r. obywatele polscy udający się w celach turystycznych do Maroka, na czas nieprzekraczający 90 dni, nie podlegają obowiązkowi wizowemu. Natomiast obowiązkowi wizowemu podlegają obywatele Białorusi.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wydruk wiadomości e – mail z dnia 5 czerwca 2018r. k. 94, pismo Ambasady Królestwa Maroka z dnia 12 czerwca 2018r. k. 95)

Pismem z dnia 22 lutego 2017r. powód wniósł do (...) S.A. reklamację, wskazując, że powodowie nie zostali poinformowani o obowiązku wizowym dla obywateli Białorusi przez agencję turystyczną, w następstwie czego powódka nie została wpuszczona na terytorium Maroka. W odpowiedzi, pismem z dnia 16 marca 2017r. pozwany odmówił uznania roszczeń powodów, podnosząc, że powodowie nie poinformowali agentki, że powódka posiada obywatelstwo białoruskie, a podpisując umowę powód potwierdził, że powódka posiada polskie obywatelstwo.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2017r. powodowie reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika wezwali pozwanego do zapłaty w terminie do dnia 30 kwietnia 2017r. m.in. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 18 maja 2017r. pozwany odmówił spełnienia ww. świadczenia.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: reklamację z dnia 22 lutego 2017r., pismo pozwanego z dnia 16 marca 2017r. k. 8-9, wezwanie do zapłaty z dnia 7 kwietnia 2017r. k. 10-12, pismo pozwanego z dnia 18 maja 2017r. k. 12-13)

Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka D. I. oraz dowodu z przesłuchania powodów.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionych przez strony dokumentów w postaci: umowy, Ogólnych Warunków Umowy, a także korespondencji stron. Podkreślić należy, iż wymienione powyżej dokumenty jako dokumenty prywatne korzystały z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia zawartych w nich oświadczeń od wystawcy dokumentu. Żadne z powyższych domniemań nie było kwestionowane przez strony w trybie art. 253 kpc. Treść i forma przedstawionych dokumentów nie budziła także żadnych wątpliwości Sądu.

Za wiarygodne należało uznać również zeznania powodów W. L. i K. B.. W ocenie Sądu zeznania te były szczerze, spontaniczne, spójne i nie pozostawały w sprzeczności z innymi zebranymi w niniejszym postępowaniu dowodami, w szczególności z wydrukami z korespondencji e – mailowej czy sms. Oboje powodowie w sposób spójny i rzeczowy opisali okoliczności towarzyszące zawarciu umowy, a ich zeznania w tym zakresie nie budziły wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy logicznego rozumowania.

Natomiast, jedynie w części za wiarygodne należało uznać zeznania świadka D. I.. Przede wszystkim Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, że wycieczka do Maroka była pierwszą wycieczką rezerwowaną przez powodów za jej pośrednictwem. Zważyć bowiem należy, iż zeznania świadka w tym zakresie nie tylko są sprzeczne z zeznaniami powodów, lecz również z treścią przedłożonej korespondencji mailowej, z której wynika, że już wcześniej powodowie korzystali z usług turystycznych znajdujących się w ofercie biura podróży prowadzonego przez świadka. Nadto, z zeznań powoda, którym Sąd dał wiarę, wynika, że strony pozostawały w relacjach nie tylko związanych z przedmiotem działalności świadka. Powodowie i świadek mieli wspólnych znajomych, a kilka lat wcześniej świadek zabiegała u powoda o pomoc w sprawie alimentacyjnej. W tych okolicznościach spore wątpliwości budzą zeznania świadka, iż nie miała ona wiedzy o obywatelstwie powódki, tym bardziej, że z załączonej korespondencji wynika, że świadek była m.in. informowana o obywatelstwie córek powódki. Ponadto, trudno uznać za wiarygodne zeznania świadka, że przed wyjazdem do Maroka nie miała osobistego kontaktu z powódką. Powyższymi zeznaniami przeczą zeznania powodów. Nadto, należy zwrócić uwagę, że świadek znajdowała się wśród znajomych powódki na rosyjskojęzycznej stronie portalu facebook.com. Jednocześnie należy zauważyć, że świadek miała interes w składaniu zeznań na niekorzyść powodów, albowiem w przypadku ustalenia, że jej zaniedbania doprowadziły do wyrządzenia powodom szkody niemajątkowej, pozwany mógłby dochodzić w stosunku do niej roszczeń regresowych.

Natomiast, na podstawie art. 217 kpc i art. 227 kpc Sąd oddalił wnioski strony pozwanej o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków T. W. i M. S., albowiem wymienione osoby nie podejmowały żadnych czynności związanych z zawarciem umowy przez strony, zaś okoliczności dotyczące wymogów wizowych w razie podróży do Maroka zostały ustalone za pomocą innych dowodów. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bez znaczenia pozostawała także kwestia

kosztów poniesionych przez pozwaną w związku organizacją wycieczki do Maroka, albowiem roszczenie o zapłatę odszkodowania zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. W tym stanie rzeczy, uwzględnienie wniosku dowodowego pozwanego doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu i rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Kwalifikacja prawna:

W niniejszej sprawie powodowie domagali się naprawienia szkody niemajątkowej wyrządzonej im wskutek wadliwego wykonania przez pozwanego umowy o usługę turystyczną. Zgodnie z treścią art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: 1) działaniem lub zaniechaniem klienta; 2) działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo 3) siłą wyższą. Zgodnie z art. 474 kc zakresem odpowiedzialności organizatora turystyki na zasadzie ryzyka objęte są także działania i zaniechania osób, z pomocą których organizator zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Jak wskazuje się w judykaturze artykuł 11a ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o usługach turystycznych (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268 ze zm.) może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową w postaci tzw. zmarnowanego urlopu. Prawo do spokojnego wypoczynku (urlopu) nie jest dobrem osobistym mieszczącym się w katalogu dóbr zawartym w art. 23 kc. Zachowanie się organizatora turystyki, prowadzące do „zmarnowania urlopu”, może jednak naruszać dobra osobiste przykładowo wymienione w tym przepisie (por. wyrok SN z dnia 24 marca 2011r., I CSK 372/10, L.). Należy zauważyć, że art. 1 la ww. ustawy stanowi przepis szczególny względem art. 471 kc. Powyższe nie prowadzi do uznania, że prawo do spokojnego wypoczynku (urlopu) jest dobrem osobistym objętym katalogiem z art. 23 kc, jednak nie zwalnia też Sądu z obowiązku rozważenia, czy w okolicznościach faktycznych sprawy nie doszło do naruszenia jednego z dóbr osobistych podlegających ochronie na podstawie art. 23 kc i czy wskazany sposób usunięcia tego naruszenia jest adekwatny do sposobu jego naruszenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 6 lipca 2016 r., III Ca 406/16, L.). Zgodnie z treścią art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się. W myśl art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Natomiast wedle art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powodowie wykazali, że wskutek nienależytego wykonania umowy o usługę turystyczną przez osobę, którą pozwany posługiwał się przy zawarciu umowy, ponieśli szkodę niemajątkową w postaci tzw. zmarnowanego urlopu, co spowodowało naruszenie ich dóbr osobistych. Bezsporne w sprawie było bowiem, że wskutek braku wizy turystycznej powódka K. B. będąca obywatelką Białorusi nie została wpuszczona na terytorium Królestwa Maroka i nie mogła spędzić wspólnie z mężem wcześniej zaplanowanego urlopu. Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 pkt 9 i 10 powołanej powyżej ustawy o usługach turystycznych organizator turystyki lub pośrednik turystyczny, który proponuje klientom imprezy turystyczne lub usługi turystyczne, udostępniając im odpowiednie informacje pisemne, a w szczególności broszury, foldery, katalogi, jest obowiązany wskazać w tych materiałach w sposób dokładny i zrozumiały podstawy prawne umowy i konsekwencje prawne wynikające z umowy, a także ogólne informacje o obowiązujących przepisach paszportowych, wizowych i sanitarnych oraz o wymaganiach zdrowotnych dotyczących udziału w imprezie turystycznej. Z kolei, stosownie do art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy organizator

turystyki lub pośrednik turystyczny jest obowiązany podać klientowi, przed zawarciem umowy: ogólne informacje o obowiązujących przepisach paszportowych, wizowych i sanitarnych, w szczególności o terminach oczekiwania na wydanie paszportu i wize oraz o wymaganiach zdrowotnych dotyczących udziału w imprezie turystycznej. W myśl ust. 3a przedmiotowe informacje powinny być podane klientowi na piśmie. W ocenie Sądu D. I., która w imieniu pozwanego zawierała z powodami przedmiotową umowę nie sprostowała powyższemu obowiązkowi ustawowemu. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że przed podpisaniem umowy agent nie zwracał się do powodów o podanie jakichkolwiek informacji dotyczących ich obywatelstwa, mimo że w formularzu umowy znajdowała się rubryka dotycząca obywatelstwa uczestników imprezy turystycznej. Jak wynika z korespondencji stron agentka zwróciła się jedynie o podanie dokładnych imion i nazwisk powodów, ich dat urodzenia, numerów paszportów oraz adresu zamieszkania. Następnie, agentka samodzielnie wypełniła formularz umowy, wpisując, że powódka posiada polskie obywatelstwo, co nie odpowiadało prawdzie. W konsekwencji agentka nie udzieliła powodom informacji, że obywatele Białorusi podlegają w Maroku obowiązkowi wizowemu. W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy uznać należało, że agentka dysponowała informacjami dotyczącymi obywatelstwa powódki. Jak bowiem wynika z zeznań powodów, wcześniej kilkakrotnie korzystali oni z usług agencji turystycznej prowadzonej przez D. I., nabywając bilety lotnicze i zawierając umowy dotyczące organizacji wycieczek m.in. do Tunezji. W żadnym z poprzednich przypadków powódka nie została zawrócona z lotniska, mimo że powodowie podróżowali do krajów, gdzie dla obywateli Białorusi istnieje obowiązek uzyskania wize turystycznej. Z załączonej do akt sprawy korespondencji e – mailowej wynika m.in., że agentka była informowana o białoruskim obywatelstwie córki powódki. Mało tego, na podstawie zeznań powodów można stwierdzić, że znajomość powodów i agentki wykraczała poza ramy działalności turystycznej. Strony posiadały wspólnych znajomych, a powód jako ambasador RP w Grecji pomagał D. I. w sprawie uzyskania alimentów od byłego męża mającego greckie obywatelstwo. O znajomości powodów i świadka świadczy również fakt, że D. I. widnieje wśród znajomych powódki na portalu facebook.com prowadzonym w języku rosyjskim. Nawet, gdyby w powyższych okolicznościach D. I. nie miała pewności co do posiadanego przez powódkę obywatelstwa, to powinna kwestię tę wyjaśnić np. na podstawie paszportu. Tymczasem bezspornie agentka nie zwracała się okazanie tego dokumentu, czym dopuściła się niedbalstwa. Nadto, już sama pisownia imienia i nazwiska powódki powinna wzbudzić u profesjonalnej agentki wątpliwości co do posiadanego przez powódkę obywatelstwa. Niezależnie od powyższego wątpliwości może budzić, czy agentka przed podpisaniem umowy zweryfikowała informacje dotyczące obowiązku wizowego. W przesłanym do powódki smsie agentka sugerowała bowiem uzyskanie wize na lotnisku. Wobec podniesionych powyżej okoliczności Sąd uznał, że zaniechanie agentki skutkowało odmową wpuszczenia powódki na terytorium Królestwa Maroka. W świetle poczynionych powyżej rozważań należało uznać, że nie zachodzi żadna z przesłanek egzoneracyjnych określonych w powołanym powyżej przepisie ustawy o usługach turystycznych ani też przesłanka określona w pkt 14 OWU.

Jak wskazuje się w judykaturze przy rozstrzygnięciu zasadności roszczeń powodów wywodzonych z art. 24 kc, przede wszystkim należy zatem dokonać oceny czy doszło do naruszenia konkretnego dobra osobistego, uwzględniając nie tylko sferę indywidualnych przeżyć poszkodowanego, ale biorąc pod uwagę przeciętną reakcję człowieka. Opierając się na obiektywnych kryteriach sąd powinien ustalić, czy wskutek działania sprawcy została naruszona sfera uczuciowa danej osoby związana z jej określonym dobrem osobistym. Kodeks cywilny nie zawiera definicji dobra osobistego, a art. 23 kc zawiera jedynie przykładowe wyliczenie dóbr osobistych podlegających ochronie prawnej na podstawie art. 24 kc. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że dobra osobiste są prawami niemajątkowymi, ściśle związanymi z osobą fizyczną, niezbywalnymi i skutecznymi w stosunku do wszystkich innych osób. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2013r., VI ACa 1357/12, LEX). Pamiętać przy tym należy, iż z art. 24 kc wynika domniemanie bezprawności działania sprawcy, zatem ciężar dowodu, że działanie nie było bezprawne obciąża pozwanego, który nie wykazał, aby w tym wypadku nienależyte wykonanie zobowiązania było działaniem zgodnym z prawem, o czym mowa była powyżej. Zdaniem Sądu powodowie wykazali w toku niniejszego postępowania, że w następstwie powyższego zaniechania agentki, powodowie ponieśli uszczerbek w postaci szkody niemajątkowej, co spowodowało naruszenie ich dóbr osobistych w postaci godności. W świetle zeznań powodów nie ulega wątpliwości, że wycieczka do Maroka miała stanowić formę uczczenia kolejnej rocznicy znajomości powodów, a także świętowania Walentynek. Odmowa wpuszczenia powódki na terytorium Maroka uniemożliwiło osiągnięcie powyższego celu. Powódka nie posiadając wize turystycznej zmuszona była powrócić do Polski najbliższym samolotem, zaś powód

pozostał w Maroku sam, nie mogąc celebrować rocznicy i Walentynek wspólnie z żoną. W ten sposób oboje powodowie zostali pozbawieni atrakcji, za którą zapłacili. Zamiast wspólnego świętowania, każde z powodów musiało spędzić rocznicę samotnie, co stanowiło dla każdego z powodów źródło przykrości i było powodem dyskomfortu psychicznego. Jak podnosi się w judykaturze prawo człowieka do poszanowania godności, wyrażającej się w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, dotyczy wszystkich aspektów życia osobistego człowieka. Godność osobista to między innymi oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi. Oczekiwanie szacunku, to również oczekiwanie na zapewnienie odpowiednich, godziwych warunków wypoczynku, a więc warunków zapewniających spokój i umożliwiających swobodne i pełne korzystanie z oferowanych przez pozwaną świadczeń (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2013r., VI ACa 1357/12, LEX). Zdaniem Sądu niemożność świętowania rocznicy znajomości z osobą najbliższą oraz wspólnego dzielenia przyjemności z urlopu naruszała dobra osobiste powodów w postaci godności. Szczególnie dotkliwa krzywda spotkała powódkę, która została zatrzymana podczas odprawy przez służby graniczne, niczym osoba dopuszczająca się czynu zabronionego. Jak zeznała powódka była pilnowana przez oficera służby granicznej i nie mogła nawet skorzystać z toalety. Opisana sytuacja niewątpliwie była dla powódki stresująca, przykra i upokarzająca. W ocenie Sądu dochodzona przez powodów kwota tytułem zadośćuczynienia jest utrzymana w rozsądnych granicach, nie jest wygórowana i spełnia wszelkie określone w judykaturze przesłanki dotyczące wysokości świadczenia z tytułu naprawienia szkody niemajątkowej.

W związku z powyższym, na mocy powołanych powyżej przepisów, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę po 2.500 zł tytułem zadośćuczynienia. Jednocześnie, na mocy art. 481 kc w zw. z art. 455 kc od powyższych kwot Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 1 maja 2017r. do dnia zapłaty. Zważyć bowiem należy, iż pismem z dnia 7 kwietnia 2017r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia w terminie do dnia 30 kwietnia 2017r. Z upływem powyższego terminu świadczenie stało się wymagalne.

Koszty procesu:

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc w zw. z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1800) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądził od przegrywającego niniejszy spór pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.167 zł, na którą składają się opłata sądowa od pozwu (250 zł), opłata za czynności zawodowego pełnomocnika powodów – radcy prawnego (900 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).